

ĐÁM CƯỚI BÊN GIƯỜNG BỆNH

*Chuyển thơ theo bài của Hoàng Nguyên Linh viết
Theo lời kể của một cựu quân nhân Mỹ
(dongsongcu.wordpress.com/dam-cuoi-ben-giuong-benh)*

Tôi tên Don, cựu quân nhân Mỹ,
Đi vào lính, vì bị động viên.
Chiến trường lúc đó ưu tiên,
Việt Nam xa lắc tận miền viễn đông.

Vì nhiệm vụ, tôi không tránh khỏi,
Lúc Việt Nam đang đợi tăng cường.
Xong huấn luyện, tôi lên đường,
Giã từ tất cả người thương của mình.

Gồm luôn cả người tình bé nhỏ,
Chắc là cô sẽ bỏ tôi thôi!
Mỗi người ở một phương trời,
Làm sao giữ trọn được lời thụy chung!

Việt Nam, nước vô cùng xa lạ,
Chỉ biết là ròng rã chiến tranh.
Thông qua sách vở, truyền thanh,
Tôi hình dung, lắm ghét ganh, hận thù...

Quan niệm đó, gần như biến mất,
Khi đặt chân đến đất Sài Gòn.
Thì tôi thay đổi hoàn toàn,
Người dân cởi mở, lại còn dễ thương.

Cảnh sinh hoạt, phố phường rộn rịp,
Đã cho tôi vừa kịp nhận ra.
Việt Nam dân tộc hiền hoà,
Không như ý nghĩ thoáng qua lúc đầu...

Để đáp ứng nhu cầu cấp bách,
Tôi được giao phụ trách an ninh.
Không theo đơn vị bộ binh,
Chắc do quá khứ học trình tôi theo...

Và sau đó, được giao nhiệm vụ,
Cố vấn cho chi khu Hàm Tân.
Do vì chiến cuộc tăng dần,
Cho nên cấp quận, cũng cần người lo.

Người cố vấn phải cho thăm định,
Về tình hình, dự tính nhu cầu.
Để xin yểm trợ khi cần,
Và lo tiếp liệu, là phần vụ tôi.

Hàm Tân ở gần nơi Phan Thiết,
Dân tại đây, đặc biệt hiền hoà.
Nhưng tôi chẳng dám đi xa,
Đâu ai biết được xảy ra chuyện gì.

Ở tại quận, nhiều khi buồn chán,
Cô bạn thì chắc phản bội rồi.
Thơ tôi chẳng thấy vấn hồi,
Dứt tình chẳng có một lời, buồn thay!

Ông Quận Trưởng có tài mưu lược,
Giữ quận nhà luôn được bình an.
Nên tôi cũng ít việc làm,
Một già, một trẻ, nhưng tâm hài hoà...

Một ngày nọ, xảy ra sự việc,
Là cơ duyên đặc biệt cho tôi.
Khi tôi nhận được lời mời,
Khánh thành lớp học, ở nơi quận nhà.

Được xây cất thông qua viện trợ,
Chỉ có tôi, là ở bên cho.
Nên không thể viện lý do,
Để tôi vắng mặt, không lo chuyện này.

Sau phát biểu của thầy Hiệu Trưởng,
Là đến phần cảm tưởng chân thành.
Một cô giáo, nói tiếng Anh,
Rất là lưu loát, riêng dành cho tôi.

Tôi thầm nghĩ: “chao ôi đẹp quá!”
Mới thoát nhìn, tôi đã ngất ngây.
Thướt tha trong chiếc áo dài,
Nước da trắng mịn, tóc cài hoa xinh.

Trông giống hệt nữ sinh trung học,
Khiến tôi nhìn, sửng sốt, say mê.
Muốn tìm cơ hội cận kề,
Nên khi thăm lớp, tôi “rề rà” theo.

Gợi hỏi chuyện, và gieo cử chỉ,
Để được cô chú ý đến mình.
Hầu mong chiếm được cảm tình,
Từ người con gái, mà mình muốn quen...

Tôi tên Don, xin khen cô đấy,
Nói tiếng Anh, không mấy khác tôi.
Cô về đây bao lâu rồi?
Chưa hề gặp, từ ngày tôi đến đây.

*Tôi là Hạnh, rất may được biết,
Nghe Don khen, tôi thiệt thẹn ghê.
Cứ lo là sợ anh chê,
Mới hơn một tháng, tôi về đây thôi.*

Rồi nhả nhận, cô mời tôi bánh,
Hơi thẹn thùng, cô tránh nhìn tôi.
Còn tôi thì quá bồi hồi,
Muốn khen cô đẹp, nhưng rồi lại ngưng.

Vì thấy Hạnh, như chừng kín đáo,
Nên tự lòng tôi bảo không nên.
Để rồi chỉ dám nêu lên,
Rất may được dịp làm quen với nàng.

Nhìn ánh mắt mơ màng của Hạnh,
Tôi đoán nàng đồng cảnh như tôi.
Tình trong như đã...lên ngôi,
Nụ cười như đã trả lời...không sao.

Rồi Hạnh ngỏ lời chào từ giã,
Trước khi về, nàng đã cho hay,
Nơi nàng tạm trú hiện nay,
Như thầm muốn nói, “hẹn ngày gặp nhau”.

Phòng Hạnh trọ, trên lầu biệt thự,
Đó là ngôi nhà “bự” nhất đây.
Nàng không tiếp bất cứ ai,
Nơi phòng mình ở, sợ gây phiền hà.

Ai thăm viếng, đều ra phòng khách,
Để giữ gìn nhân cách cho mình.
Đi chơi, thì không an ninh,
Khó khăn để gặp, nên tình đong đưa...

Không thuận tiện, tôi chưa ngỏ ý,
Nhưng tình yêu, tôi chỉ có nàng.
Ở Sài Gòn, thì dễ dàng,
Nhưng đây quận nhỏ, phải càng nghiêm minh.

Rồi kể đến, tình hình biến đổi,
Mỹ dự trù rút khỏi Việt nam.
Lệnh cho tôi rời Hàm Tân,
Về Sài Gòn gấp, và cần đi ngay.

Chắc hết dịp để quay trở lại,
Tôi rất buồn, vì phải xa nàng...
Khi hành lý đã sẵn sàng,
Tôi liền gặp Hạnh, lúc đang tan trường.

Để từ giã, phải lên đường gấp,
Có trực thăng sẽ đáp xuống mau.
Không còn có dịp gặp nhau,
Hạnh im không nói, niềm đau ngập tràn...

Gặp lúc cả nhà đang đi vắng,
Không còn ai, tôi chẳng e dè.
Với đầy khát vọng đam mê,
Thấy thương nàng quá, nên đề nghị ra:

Hãy cùng anh đi qua bên Mỹ,
Hạnh không nói, mà chỉ lắc đầu.
Đôi dòng lệ, tuôn trào mau,
Cho tôi hiểu được niềm đau của nàng...

Rồi tôi bỗng vội vàng ôm Hạnh,
Dùng hai tay ép mạnh vào tôi.
Và hôn lên má, lên môi,
Hạnh hơi bối rối, nhưng rồi thuận ngay.

Môi ngọt lịm, ngất ngây tình ái,
Lần đầu, nên nàng ngại ôm tôi.
Thật là giây phút tuyệt vời,
Làm tôi không muốn rời môi của nàng.

Tôi dừng lại, vội vàng xin lỗi,
“Anh xin em thứ lỗi cho anh,
Vì yêu em rất chân thành,
Nên anh chỉ muốn, riêng dành cho em”.

*Không trao kịp, là xem như hết,
Gặp lại nhau, không biết bao giờ.
Anh mong còn dịp bất ngờ,
Cho anh trở lại, để chờ đón em.*

Nghe đến đó, Hạnh thêm sầu khổ,
Tự dưng nước mắt đổ thành dòng.
Làm tôi cũng rất đau lòng,
Liền mau từ giã, mà không quay nhìn.

*
* *

Tôi về Mỹ, nghìn trùng xa cách,
Và Miền Nam dưới ách xâm lăng.
Mọi tin tức bị cách ngăn,
Nhưng tình yêu Hạnh, vẫn hằng trong tim.

Rồi giải ngũ, và tìm việc mới,
Rất khó khăn, vì bởi số đông.
Quân nhân giải ngũ đều mong,
Sau khi mãn lính, có công việc làm.

Nên tôi phải cam tâm chịu đựng,
Chấp nhận làm, với những linh tinh.
Không theo chuyên môn của mình,
Nên luôn thay đổi chương trình đề ra.

Là tôi muốn chuyển qua học luật,
Việc học hành, cần rất nhiều tiền.
Nhưng công việc vẫn chưa yên,
Khó lòng thực hiện ưu tiên của mình...

Cuối cùng cũng an bình thuận lợi,
Được việc làm, đúng với khả năng.
Yên tâm học luật lấy bằng,
Đó là mục đích, tôi hằng ước mơ.

Một hôm bỗng trong giờ tạm nghỉ,
Để nhân viên chuẩn bị ăn trưa.
Tình cờ, tôi gặp người xưa,
Còn đang ngờ vực, vì chưa định thần.

Đến khi tiến đến gần mới rõ,
Đúng Hạnh rồi, không có sai đâu.
Tôi lên tiếng hỏi một câu,
Phải cô là Hạnh? Để hầu xác minh.

Dạ anh Don, sao tình tứ quá!
Để xác minh, nàng đã nhận ra.
Tuy là mới nhìn thoáng qua,
Làm tôi cứ tưởng như là trong mơ...

Thật vui quá, bất ngờ hết sức!
Trái đất tròn, quả thực không sai.
Vội vàng ôm lấy Hạnh ngay,
Đâu ngờ mình có được ngày hôm nay!!!

Liền sau đó, tôi quay sang hỏi,
Em qua hồi nào? nói anh nghe.
Trước đây anh có thư về
Tuy anh hiểu, thơ đến quê khó lòng...

Chuyện em kể, dài dòng lắm đấy,
Giờ mình mau đi lấy thức ăn.
Rồi em sẽ kể cho anh,
Những ngày cuối ở Hàm Tân thế nào.

Chúng tôi chọn ngồi vào bàn vắng,
Để chuyện trò, mà chẳng ngại ngần,
Làm phiền các bạn ngồi gần,
Vì do câu chuyện, có phần riêng tư...

Rồi chi tiết từ từ hé lộ:
Anh biết không, từ độ anh đi.
Lòng em vương vấn, sầu bi,
Nhưng tình chưa tỏ, lấy gì theo anh.

Vì lẽ đó, em đành từ chối,
Anh đi rồi, em hối tiếc hoài.
Nhưng rồi sau đó mấy ngày,
Tình hình chiến sự, đổi thay lạ lùng.

*Khi được biết, Nha Trang thất thủ,
Em liền về, quy tụ Sài Gòn.
Má em lòng dạ héo hon,
Ba là Trung Tá, đang còn hành quân.*

*Rồi chỉ độ hai tuần sau đó,
Nghe ông Minh tuyên bố đầu hàng.
Nỗi niềm lo lắng ngập tràn,
Má em thúc hối, tìm đường thoát thân.*

*Nhưng riêng Má, bà cần ở lại,
Ba chưa về, nên phải chờ Ba.
Thấy em không nỡ muốn xa,
Nên bà nổi giận, và la em liền.*

*Em lập tức cùng Liên em gái,
Khó cưỡng lời, nên phải lo mau.
Cùng nhau chạy ra bến tàu,
Như là định mệnh, em đâu có ngờ...*

*Chị em đến Phi, chờ qua Mỹ,
Còn Ba Má, thì bị lâm nguy
Ba đi tù, sức khỏe suy,
Chết trên đất Bắc, Má thì buồn đau.*

*Và chỉ bốn năm sau, bà mất,
Thêm nỗi buồn chất ngất cho em.
Hạnh im lặng, không nói thêm,
Mắt nhìn xa vắng, đang kèm lệ tuôn...*

*Để xóa bớt nỗi buồn của Hạnh,
Tôi hỏi thăm hoàn cảnh lúc này.
Hiện ở đâu? sống với ai?
Em và Lan, không một ai sống cùng.*

*Bao lâu nay, em chưa từng có bạn,
Học xong rồi, hoạn nạn xảy ra.
Mất luôn cả má lẫn ba,
Không còn hứng thú, để mà kết thân.*

*Em làm ở một tầng nhà khác,
Đến hôm nay mới lạc về đây,
Không ngờ lại được gặp may...
Anh làm ở công ty này lâu chưa?*

Anh làm mới được vừa năm đúng,
Trước đây, anh làm cũng nhiều nơi.
Nhưng toàn công việc tạm thời,
Chuyên môn không đúng, nên thôi không làm.

Đến giờ phải vào làm công việc,
Nên hai người tạm biệt ở đây.
Hẹn nhau vào tối hôm nay,
Đến nhà thăm viếng, trình bày nhiều hơn.

Chiều tan sở, thi Don hăm hờ,
Trên đường về, tưởng nhớ lại nàng.
Vẫn còn vẻ đẹp dịu dàng,
Nhưng nhìn mệt mỏi, có phần xanh xao...

Rồi tâm sự, đổi trao không ngớt
Tình cảm xưa, lại chợt bùng mau.
Hai người khăng khít bên nhau,
Đi chơi, ăn uống, như hầu thường xuyên.

Tình yêu chỉ dành riêng hai đứa,
Nhưng kết hôn, không hứa cùng tôi.
Bảo gây thêm buồn mà thôi,
Nhưng luôn xác định, yêu tôi suốt đời.

Tôi hiểu được những lời thổ lộ,
Qua cách nàng đang cố gắng công.
Như người vợ, rất yêu chồng,
Lý do nào khác, tôi không được rành.

Nếu gạt hỏi, nàng đành úp mở,
Sợ sẽ làm tôi khổ hơn nhiều.
Trả lời chỉ có bấy nhiêu,
Rồi im không nói, ra điều muốn thưa...

Năm sau đó, bệnh xưa tái phát,
Tôi biết là Hạnh rất thật thà.
Vì đang mang bệnh trầm kha,
Nhưng mà không tiện nói ra chuyện này...

Tôi lập tức đến ngay bệnh viện,
Thì thấy Hạnh, đang hiện hôn mê.
Liên cho tôi rõ vấn đề,
Bệnh xưa tái phát, khó bề sống lâu.

Anh là mối tình đầu của chị,
Xin anh xem nhật ký này đi.
Chị em nói hết những gì,
Không làm đám cưới, là vì yêu anh.

Viết bằng cả tiếng Anh lẫn Việt,
Toàn viết tay, chữ viết rõ ràng.
Tôi say sưa đọc từng trang,
Cả đêm không ngủ, thấy càng thương hơn...

Hàm Tân ngày...

*Hôn tôi đâu tiên, là một người Mỹ,
Từ lâu nay, tôi luôn nghĩ trong lòng,
Người hôn đâu, tôi phải lấy làm chồng.
Nên với anh, làm sao không mơ ước.*

*Anh hôn tôi, rồi liền bỏ về nước,
Biết làm sao gặp lại được anh đây?
Qua ánh mắt, biết anh rất mê say,
Sự cuồng nhiệt, cho tôi đây cảm hứng.*

*Tôi run rẩy, đứng yên mà chịu đựng,
Để rồi hối tiếc, sao vụng về ghê.
Không ôm lại anh, ôi thật là què,
Làm bớt đi những đề mê cao ngất.*

*Nghĩ lại sao thấy mình khờ khạo thật,
Không chịu theo anh, làm mất dịp may.
Để giờ đây, cứ phải nhớ nhung hoài,
Môi cứ tưởng như còn đây dấu vết...*

Cali ngày...

*Tôi luôn mong ước được gặp anh ấy,
Sống trên đất Mỹ, đã mấy năm rồi...
Và may mắn cũng đã đến với tôi,
Gặp lại Don, đúng như lời mong ước.*

*Biết anh vẫn yêu em như ngày trước,
Nhưng buộc em phải từ khước kết hôn.
Nếu không, em sẽ làm khổ anh hơn,
Vì bệnh em đã không còn hy vọng.*

*Em chỉ còn một năm nữa để sống,
Nên không muốn có hành động điên cuồng..
Chỉ có anh, người duy nhất em thương,
Muốn săn sóc anh, lúc đương còn khỏe.*

*Được gặp anh, để vơi đi buồn tẻ,
Thêm lạc quan, cho một kẻ không may.
Em cố gắng, làm mãi đến tận ngày,
Không còn đủ sức, để hoài gặp gỡ.*

*Người em thương, mong lấp đầy nỗi nhớ,
Được an vui, lúc còn ở dương trần.
Và đó là điều duy nhất em cần,
Mong anh hiểu chuyện ngại ngần làm vợ...*

Hôm sau, lúc tôi đến thăm Hạnh,
Chưa có ai, tôi ngồi cạnh bên giường.
Nhìn chăm chú người mình thương,
Và suy nghĩ để tìm phương cứu nàng.

Dẫu khó, cũng sẵn sàng chấp nhận,
Vì đó là bốn phận thiêng liêng.
Lúc sau, thì gặp được Liên,
Liên ơi, anh muốn bàn riêng chuyện này.

*Anh muốn kết hôn ngay với Hạnh,
Liên ngạc nhiên, trong cảnh đau buồn.
Sao anh tính chuyện điên cuồng,
Làm như thế, sẽ thêm buồn bệnh nhân?*

Như tỏ vẻ phân vân Liên hỏi,
Nhưng theo tôi, giúp khỏi bệnh mau.
Như là phép lạ, biết đâu,
Thấy tôi cương quyết yêu cầu không lui.

Liên thuận ý, tôi vui vẻ nói,
Hay lắm, anh đi hỏi Mục Sư.
Định ngày giờ, mình dự trù,
Và xin phép bệnh viên, dù đơn sơ.

Thế là đủ cho phần thủ tục,
Người tham dự, thì “lục” người thương.
Có hai người học Trưng Vương,
Bạn thân của Hạnh, hiện đương ở gần.

Ba người khác, thuộc phần làm việc,
Trong đó một người “sếp” của nàng.
Bạn Don thì có hai chàng,
Tám người tất cả, sẵn sàng đứng bên.

Liên cẩn thận mua thêm hoa cưới,
Để cho tôi trao gửi cô dâu.
Và nghi lễ được bắt đầu,
Ngay bên giường bệnh, cô dâu đang nằm.

Vị Mục Sư lo làm phận sự,
Đọc những câu xưng tự, phổ thông.
Bằng lòng làm vợ, làm chồng,
Bằng lòng sẵn sóc nhau không, suốt đời...

Tất cả Don trả lời “đồng ý”,
Đến phiên Hạnh, nàng chỉ nằm yên.
Mọi người hồi hộp hẳn lên,
Liên nhanh trí, vội ghé bên tai nàng.

Và Liên nói rõ ràng quy tắc,
Đồng ý, chị chớp mắt được không?
Mọi người dõi mắt chờ trông,
Thấy đôi mắt Hạnh chớp trong mấy lần.

Cùng vỗ tay, góp phần mừng rỡ,
Vị Mục Sư tuyên bố hôn nhân.
Tiếp lời ủng hộ tinh thần.
Cùng cho biết, “đây là lần đầu tiên”.

Và như một cơ duyên rất lạ,
Sau kết hôn, Hạnh đã khoẻ dần.
Chúng tôi rất lên tinh thần,
Ba tuần sau đó, đích thân về nhà.

Nhưng còn phải trải qua tái khám,
Theo chu kỳ, mỗi tháng một lần.
Liên và tôi, luôn góp phần,
Chăm lo săn sóc, ân cần hỏi han.

Là động lực, giúp nàng chóng khoẻ,
Ba tháng sau, có thể tự lo.
Vượt qua giai đoạn cam go,
Tràn đầy hy vọng, mừng cho Hạnh nhiều...

Tình thương mến, là liều thần dược,
Giúp cho Hạnh, bớt được bệnh mau.
Như là phép lạ nhiệm màu,
Sáu năm hạnh phúc bên nhau tuyệt vời...

Nhưng khó cưỡng số Trời đã định,
Vì phải mang căn bệnh trầm kha.
Cho dù tình yêu thăng hoa,
Vẫn không đủ lực vượt qua bệnh tình.

Một ngày nọ, thấy mình không khỏe,
Đến bên tôi, lặng lẽ nằm vào.
Nụ hôn âu yếm, ngọt ngào,
Đôi môi của Hạnh, đặt vào môi tôi.

Rồi lên tiếng, như lời trần trối,
Để xin tôi thứ lỗi cho nàng.
Vì do căn bệnh phải mang,
Đã làm tôi khổ vì nàng bấy lâu...

Lời nói tựa van xin cầu khẩn,
Rằng suốt đời em vẫn yêu anh.
Cám ơn tình thương của anh,
Tận tình săn sóc, đã dành cho em...

Lời thổ lộ, êm đềm, cảm động,
Em sẽ không còn sống được lâu,
Vừa khi nàng nói dứt câu,
Đã nghe tiếng thở, như hầu ngất đi.

Tôi cảm thấy có gì không ổn,
Vội quay nhìn, từ tốn hỏi han.
Có gì mà em bi quan,
Thì hơi thở hạnh yếu dần rất nguy.

Gọi 911 liền khi kéo trễ,
Tôi theo sau, không thể đi chung.
Cứ luôn suy nghĩ mông lung,
Đó là lời nói cuối cùng Hạnh sao?

Ngồi phòng đợi, với bao lo lắng,
Sao quá lâu, mà chẳng ai ra.
Sự hồi hộp, càng tiến xa,
Sợ rằng Hạnh khó vượt qua lần này.

Ý nghĩ đó, cứ xoay quanh mãi,
Để tìm quên, tôi phải trấn an.
Chắc không sao, đừng bi quan,
Hạnh đâu có thể dễ dàng ra đi...

Trong đầu mãi quay đi quẩn lại,
Sự thật sao, cứ phải đợi chờ.
Không làm gì được bây giờ,
Chắc rồi sẽ ổn, đừng lo nghĩ nhiều...

Rồi Bác Sĩ có điều muốn nói,
Tình trạng Hạnh, khó khỏi lần này.
Vì căn bệnh cũ lâu nay,
Thêm nhiều biến chứng không hay, khó lường...

Tôi vào viếng, thấy gương mặt Hạnh,
Mắt nhắm nghiền, hình ảnh nhạt nhoà.
Sống bằng phương tiện y khoa,
Bao nhiêu dây, ống, xuyên qua đầy người...

Nhìn tim đập, hết rồi hy vọng,
Khó kéo dài cuộc sống được lâu.
Cầm tay Hạnh, tôi nguyện cầu,
"Kiếp này vẫn số, kiếp sau lâu bền".

Vừa lúc định đứng lên từ giã,
Thì bác sĩ cũng đã đến nơi.
Nói lời chia buồn cùng tôi,
Tim nàng ngừng đập, mắt tôi lệ nhoà...

SÁU NGUYỄN